

ΣΤΟ θέατρο «Διονύσια» ὁ νεοσύστατος θίασος μὲ τὴν ἐπωνυμία «Καλλιτεχνικὸ Θέατρο», δέκατος κατὰ σειράν στις πρόσφατες ἐμφανίσεις ἐκτάκτων θεατρικῶν ὁμίλων ἀπὸ νέους, παρουσίασε τὸ γαλλικὸ ἔργο «Οἱ διαβουλευμένοι», τοῦ Μισέλ Ντυραφούρ κατὰ μετάφρασι Θ. Χατζηαντωνίου, μὲ σκηνοθεσία Γ. Μούλιου, σκηνικὸ Μ. Ζερβουδάκη καὶ μουσικὴ ἐπιμέλεια Ἰφ. Εὐθυμιάτου.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ μᾶς εἶναι ὁ συγγραφέας καί, ὑποθέτω, ἄγνωστος καὶ στὴ Γαλλία, ἐφ' ὅσον τὸ ἐρασιτεχνικὸ πρωτόλειό του «Οἱ Διαβουλευμένοι», γραμμένο ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἔχει μείνει χωρὶς συνέχεια καὶ παραμένει χωρὶς συνέπεια μιά καί, μιλώντας γιὰ τὸ ἀδιέξοδο τοῦ ψυχισμοῦ τῶν νέων, δὲν ἐκπροσωπεῖ οὔτε τὴν σύγχρονη ἐποχή, οὔτε καὶ μιάν ἱστορικὴ. Τὰ «Ὀργισμένα νειῶτα» τοῦ

«Οἱ διαβουλευμένοι»

Ὅσμπορν, πού τόση ἐπιτυχία παγκόσμια σημείωσαν, εἶναι ὡς τόσο ξεπερασμένα σ' ἐνδιαφέρον καὶ κανένας δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὰ ξανανεβάσῃ. Κι' ὁμως εἶναι κατὰ ἑπτὰ χρόνια νεώτε-

Τοῦ

κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

ρα ἀπὸ τοὺς «Διαβουλευμένους». Φυσικὰ, ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ δύο ἔργα δὲν βρίσκεται στὴν ἡλικία, ἀλλὰ στὶς τόσες ἄλλες ἀπαιτήσεις πού ἔχει ἓνα θεατρικὸ ἔργο. Δράσι, διάλογος, ἐξέλιξι, περιεχόμενο. Οἱ «Διαβουλευμένοι» ὑστεροῦν στὶς ἀπαιτήσεις αὐτές καὶ βασικὰ στεροῦνται ἀπὸ θεατρικότητα.

Δυὸ νέες καὶ τρεῖς νέοι ἀποτελοῦν τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου. Εἶναι σπουδαστές καὶ ζοῦν σὲ μιὰ πανσιόν τοῦ Καρτιέ Λατέν στὸ Παρίσι. Σδησμένα εἶναι τὰ ὄνειρά τους, φαρμακωμένη ἡ

ζωή τους. Σεξουαλικά ἀμποδεμένοι ἢ ἀνικανοποίητοι, σκοντάφτουν σὲ κάθε βῆμα τους στὸ ἀδιέξοδο καὶ μόνο τὸ θάνατο βλέπει γιὰ λύτρωσι ἢ δίχως λόγο ἀπελπισία τους. Ὁ ἓνας σκοτώνεται, τὸν ἄλλο τὸν σκοτώνουν, ἡ τρίτη παίρνει δηλητήριο κι' οἱ ἄλλοι δυὸ ἐξαφανίζονται. Δὲν μᾶς δίνει ὁ συγγραφέας τὴν αἰτιολογία, οὔτε μᾶς ἀφήνει νὰ τὴν βροῦμε ἀπὸ τὰ δρώμενα. Τὰ μαθαίνουμε ἀφηγηματικὰ ἀπὸ μαγνητοταινία ἢ ἀπὸ τὸ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποτέλεσμα, μ' ὅλο πού ὑπάρχει ἀρκετὴ φλυαρία, πού ὥστόσο μένει ἀκατάληπτη καὶ μπορεῖ περισσότερο νὰ φταίῃ σ' αὐτὸ ἢ μονότονη καὶ ἀχρωμάτιστη λογοδιάρροια τῶν ἡθοποιῶν πού ἂν σ' αὐτὴ προστεθοῦν ἡ σπασμωδικὴ καὶ ἀδικοιολόγητα νευρική κίνησι πάνω - κάτω, κάτι ἀπότομα ξεσπάσματα φωνῆς, μερικές κακότεχνα ἐπιτηδευμένες κινήσεις — ὁλοκληρώνεται ἡ ἐντύπωσι ἑνός ἀποτυχημένου

συνόλου, ὅπου καθένας ἔχει τὴν εὐθύνη του καὶ τὴν μεγαλύτερη ὁ σκηνοθέτης, πού στὸ προλογικὸ του σημείωμα λέει:

«Ξεπηδήσαμε κι' ἐμεῖς αὐτὴ τὴ χρονιά γιὰτὶ θέλουμε καὶ ἔχουμε κάτι νὰ ποῦμε. Πιστέψαμε ὅτι ἔχουμε τὴν σχετικὴ ἱκανότητα νὰ καλέσουμε τὸ ἀνώνυμο κοινὸ κοντὰ μᾶς καὶ νὰ τοῦ δείξουμε ἓνα εἶδος ἐργασίας μας».

Δυστυχῶς, τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐργασίας δείχνει ὅτι χρειάζεται ἐργασία κι' ἀκόμα περισσότερη συναίσθησι τῆς καλλιτεχνικῆς πραγματικότητος καὶ τῆς θεατρικῆς εὐθύνης γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ προγραμματικὴ ἐπαγγελία τοῦ σκηνοθέτου. Τὸ εὐχόμαστε εἰλικρινά κι' ἐπιθυμοῦμε νὰ τὸ ἐλπίσουμε. Οἱ νέοι ἡθοποιοὶ πού ἔλαβαν μέρος, ἡ Ρένα Βενιέρη καὶ ἡ Πίτσα Μπουρνόζου, οἱ Τ. Ράπτης, Γ. Ροζάκης καὶ Γ. Γαλάντης (μὲ τὸ ἀντιπαθητικὸ μακιγιάρισμα στὰ βλέφαρα), νομίζουμε πὼς ἔχουν ἱκανότητες γιὰ ἀξιοποίησι, μ' ἓνα καλύτερο ἔργο καὶ μιὰ καλὴ τερὴ διδασκαλία.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ